

نقش دعاها در ایجاد امید

دعاهای مأثوره اثرات بسیار مهمی در عقاید، اخلاق، رفتار، نگرش و گویش انسان ایجاد می کنند، و راهی بسیار آسان برای ارتباط با خداوند متعال و اولیای الهی می باشند.

از اثرات دیگر دعاها، ایجاد امید در دعا کننده می باشد، بطوریکه دعا کننده با خواندن فرازهای دعاها، و مضمون عالی آنها، حس امیدی در دلش ایجاد شده و از انتقال یأس و ناامیدی گذشته که شاید با خطاهای زیادی سپری شده بود، جلوگیری می کند.

از گرفتاری های بزرگ علی الخصوص در قشر مؤمنین، یأس و ناامیدی و ترس از هبط اعمال و عدم بخشش خداست، که این حالت یا از عدم معرفت صحیح به خدا و یا از القائنات شیطانی سرچشمه می گیرد؛ و این در حالی است که رحمت خدا بر غضبش سبقت گرفته و خود را به رحمت و غفار الذنوب و عفو و ستار بودن معرفی فرموده است.

برای امیدواری به رحمت و بخشش خدا فرازی از دعای شریف افتتاح، ذکر می شود :

«... فَكَمْ يَا إِلَهِي مِّنْ كُرْبَةٍ قَدِ فَرَجْتَهَا وَ هُمُومٍ قَدِ كَشَفْتَهَا وَ عَثْرَةٍ قَدِ أَقْلَلْتَهَا وَ رَحْمَةٍ قَدِ نَشَرْتَهَا وَ حَلَاقَةٍ بَلَاءٍ قَدِ فَكَّكْتَهَا...»

«... معبود من چه بسیار گرفتاری که برطرف کردی و چه بسیار اندوه که زدودی و لغزشها که چشم پوشیدی و مهر و رحمت که گستردی و زنجیر بلا که از هم باز کردی...».

این فرازها، نشان دهنده ی رحمت و لطف بیکران خداوند به بندگان است، و چه بسا از بیشتر این رحمتها و دستگیری ها و بخشش ها و رفع هم و غمها انسان بی خبر باشد و متوجه این الطاف خدا نگردد، که با این عبارات های دعایی، دعاکننده متذکر شده و شعله ی امید و آتش عشق و محبت به معبود در دلش فروزان می شود و او را از یأس و ناامیدی می رها کند، اگر هم گناهان بیشماری را مرتکب شده باشد.